

לומד עברית בתור שפה זרה

*

"חֲשַׁבְתִּי אֲבוֹתֵי הֵם בְּאֶרֶץ וְלִי־סֵה"

אביתר בנאי

מְרִים וְשִׁמְחָה הִכִּירוּ בְּזִכּוֹת שְׁמֵעוֹן בְּרִמְץ.
רַם וְרוֹת הִתְדַּעְּו זֹ לָזֶה דֶּרֶךְ מִיָּנָה קְרִימְצ'נִסְקִי.
חֲנָה וְאַלְכֶס הִכִּירוּ בְּזִכּוֹת חִיָּה קֶלְנֶר.
עֵדוּ וְרוֹעִי הִכִּירוּ בְּזִכּוֹת אֵיל שִׁינְדֶּלֶר.

מֶה נָתַן הַבּוֹרָא לָאָדָם זִוְלָתִי אֶהְבֶּה
(אוֹלִי שְׁמוֹת מְשֻׁפָּחָה מַעֲדָה מְסִימַת מְאֹד),
זִוְלָתִי לְשִׁנָּן אֶת שְׁמוֹתָם שְׁנִתְּנוּ לוֹ חַיִּים
וְלִקְוֹת יוֹם אֶחָד לַעֲנִיק לְאַחַר מִתְּנָה זֹ.
(אֶקְנֶה יוֹם אֶחָד לַעֲנִיק לְאַחַר מִתְּנָה זֹ).

לכתב בגרינדר בשלש שפות
לשרף זמן על חידות בגאוגרפיה
לקפץ על חריצים בין מריצפות
ללבש לבן ולהתלכלך בבץ
או במרק, לשמע מושיק עפיה,

לברח לדלג להסתובב
בלי מעש, לכבות את החמה,
לצבע את הקיר ולרובב
את הסרבל בסיד, קצת לחפף,
לדעת לעמד כפי שעמד

עמוד התוף של הבית ש
ידע להתכופף בעת הצורך.
כונתי, בכל זאת לפשל,
ולהלחם להתגאות בכך,
לדעת לחבק את הסחרחרת.

אני לומד עברית בתור שפה
זרה, אני לוחף כל הברה
כשניצל תירס, מקושש עפר
ביד רפה, בזרוע עטורה
סימניות לשון זר, נאחז
בקרן הליכון, רודף דבור,
כתר אחר עתיד שמפנטז
כי אין אספקטים בעברית, ברור
מן ההקשר מה תם ומה נמשך,
ומי נמשך למי, ומי נשאר
לבד ובשפה זבה ננשך.
כמו שאמרה דנית, הכל מתחיל
בבטחון עצמי, ושם נגמר.
אך ללשון אין בטחון, רק חיל.

תִּרְתִּי עָלֵי קִימִי – עֶבֶר קִבֵּל הוּהָ,
וְכִמָּה שְׁאֲכֻמָּה אֶל הַנְּכֻמָּה, אָכֹוה.

וְכִמָּה שְׁאֲכַנְס צוּרִי וְאֶגְלִי,
בְּסוֹף הַיּוֹם אֲכֹון כְּתֻמּוֹל מוֹל הַמְּרָאָה שְׁוֹה.

יִדְעֵנוּ כִּי הַשֶּׁמֶשׁ בְּשִׁישׁוֹ צִפְרִיר
יֻקָּד מִבְּעֶרְבוֹ עֵת בְּאַגַּם הַחֵם כָּבֵה.

יִדְעֵנוּ כִּי שִׁירֵינוּ לֶחֶן לֹא יוֹכֵלוּ
וּפִצֵּעַ לֹא יוֹזֵר בָּהֶם וּפִימּוֹ לֹא יִרְוֶה.

יִדְעֵנוּ – אֵן שְׁלֹא נִלְךְ, רִגְלֵינוּ מוֹט:
קוֹיֵנוּ כִּי רִגְלֵינוּ הִנֵּה מוֹט בְּרוֹזַל עֵבֶה.

יִדְעֵנוּ כִּי מִסַּע תְּרוּץ הוּא וּמִחְבּוּא,
אֵךְ לֹא הִבְנוּ אֵי מִחִיר כָּבֵד הִלָּה גּוֹבֶה.

גּוֹעֵתִי בְּרָעַב אֶל מוֹל אוֹקִינּוֹסִים
וּבְמִקְרָר גָּרֵב, כִּימוֹת־רַפְּיָה בְּמִזְוָה,

שְׁמָא עֲדָנָה בְּאֵתִי, צִמְתִּי לְנַחֵם,
וְכֹל אֲשֶׁר אֲנַחֲנוּ לִי אָמְרוּ שְׁוֹה נָוֶה,

הַגִּיר חֲלָמָא, וְחֵלֶם דָּא אֲנָה חֲזִי
אַף אוּרֵי גֵלֶר לֹא יִדַּע פִּשְׁרָא לְמַחְוִי,

בְּכֹל חֲלוֹן חֲלִיתִי נִשְׂאוּב וְהִטְבָּעוֹת
אַבֵּל דְּלוֹתֵי מֵאֲשֶׁר מִפְּלֵט לִי יִטְוֶה.

לְעִזְאִזֵּל, חַיִּים, עֲשִׂיתָם לִי תַכְסִּים,
וְאֵי אֶסֶק שְׁמִים וְאִמְצָא אֲשֶׁר אֲבֶה,

וְאֵי אֲשׁוּב לְאַרְצִי, מִי יִתְקַע לִי יָד
שְׁאֲחֹזֵר אֵלַי אֵי אֵל, אִמְצָא אֶת אֲדָנִי.